Kommunistisk Parti

6. kongres

Mennesker før profit -
Arbejderenhed mod storkapitalen

Landsledelsens skriftlige beretning

November 2020

Indholdsfortegnelse

En verden i forandring 4
- De imperialistiske modsætninger skærpes 6
- EU og de indre modsætninger 7
- Militær oprustning 8
- Internationale konventioner 10
- Imperialismens offensiv 10
- Klassekampen skærpes globalt 12

Danmark, coronakrisen og fagbevægelsens kamp 14
- Den offentlige sektor – den kollektive velfærd 14
- Profit før mennesker 15
- Corona krisens grimme ansigt 16
- Lad de rige betale regningen 18

Samling i klassekampen 19

En boligpolitik for arbejderklassen – kamp mod ghettolove 21

Klimakamp der skaber bevægelse 23

Perspektiverne for udvikling af FB og unionsmodstanden i Danmark, i lyset af corona, parlamentsvalget og brexit 25
- Danmark og EU 25

Partiets situation og udvikling 28
- Lokalt rodfæste 28
- Sociale medier 29
- Partigrupper 29
- Kvindepolitik på et klassekampsgrundlag 30
- En boligpolitik for arbejderklassen 30
- Coronakrisen og partiets arbejde 31

Arbejdsprogrammet – et godt afsæt for partiet i kongresperioden 32
- Kampen for Arbejderen 32
- EU-kampagne 33
- Partiets indsats mod lavtlønskapitalisme 34
- Kampen for fred og International Solidaritet 35
- Ungdomsarbejdet 35
- Kommunisternes samarbejde 35
- Rød Sommerlejr – vigtige lejre i bestandig udvikling 37

Det kæmpende Danmarks digitale dagblad 39
- Arbejderens overgang til digitalt dagblad 39
- Nye digitale platforme 40
- Journalistisk udvikling 41
- Digital markedsføring 41
- Læsermøder 42

- Magasinet Arbejderen…… 43
- Forandring i redaktionsledelsen…….. 43
- Arbejderens rolle i partiet – partiets rolle i Arbejderen…….. 43
- Konklusion…… 45

Bilag til Landsledelsens beretning…….. 46

- Udgivelser i kongresperioden…… 46
- Møder og aktiviteter i den internationale bevægelse…….. 46

En verden i forandring

München-konferencen, der er et samlingspunkt for politiske, militære og økonomiske ledere fra hele den vestlige verden, afholdtes i februar 2020. Temaet for årets konference var "Mindre af Vesten". Det rummer den kendsgerning, at Vesten mister magt og kontrol i en verden i forandring, hvor Kina er på vej frem økonomisk og inden for en nær fremtid kan overtage USA's økonomiske førerplads.

Det rummer også den kendsgerning, at udviklingen frem mod en multipolær verden, hvor USA ikke længere kan diktere verden, er en realitet.

Et vigtigt spørgsmål for konferencen var spændingerne mellem Kina og Rusland på den ene side og Vesten på den anden. Og USA's forsvarsminister udpegede her Kina som den nye trussel over for den vestlige kapitalistiske verden.

En økonomisk krig er brudt ud mellem Kina og USA. Efter udbruddet af Corona pandemien, har Trump systematisk omtalt verdenspandemien som den kinesiske virus. Han har angrebet Kina for unfair konkurrence og krævet, at de afnationaliserer deres statslige virksomheder.

En ideologisk krig er brudt ud, en kamp mellem to forskellige statslige systemer. På den ene side USA med et neoliberalt system, en minimal stat, hvor markedet styrer alt med henblik på at opnå profit, der kommer de superrige til gavn, og hvor menneskets sundhed, sikkerhed og tryghed er underordnet dette. På den anden side et Kina med en centraliseret stat med en stor statslig sektor med virksomheder, hvor indtjeningen er blandt andet blevet brugt til at bringe folk ud af fattigdom og til at forbedre de sociale og sundhedsmæssige forhold.

USA ønsker et regimeskifte i Kina, og puster derfor til alle de modsætninger, de kan opdrive i Kina. Det være sig i Kinas Kommunistiske Parti, blandt de nationale mindretal og til de øvrige lande i asien. Og de har opfordret hele den vestlige verden til at deltage i en systemisk krig mod Kina. Deres primære sigte er at destabilisere statsmagten i Kinas.

Kommunistisk Parti mener, at KKP, de kinesiske arbejdere og det kinesiske folk uden udenlandsk indblanding må vælge deres egen udviklingsvej. Kina er et stort og meget sammensat land, og det kalder på yderligere undersøgelser at fastlægge, om landet kan betegnes som helt igennem kapitalistisk, som Kommunistisk Parti gjorde på dets seneste kongres.

Konflikten mellem USA og den øvrige del af Vesten er styrende for udviklingen i verden. Og præsidentskiftet i USA vil ikke ændre på den førte politik i forhold til Kina. USA vil på ingen måde afgive sin rolle som verdens leder på fredelig vis. Tværtimod skærpes modsætningerne. Også militært.

Kongres 2021

Coronapandemien har forstærket alle kapitalismens sygdomme og modsætninger. Og den har forstærket alle de modsætninger, der hersker under imperialismen. Den har

så at sige sat fingrene på de ømme punkter. Det de fattige, der er hårdest ramt af epidemien både sundhedsmæssigt og økonomisk og de superrige bruger krisen til at berige sig yderligere.

De imperialistiske modsætninger skærpes

Coronapandemien har ramt verdensøkonomien hårdt, men er ikke årsag til den økonomiske krise. Den var allerede på vej. IMF anslår at den globale økonomi i 2020 vil skrumpe med 4,4 procent, og det gør den til en af de dybeste kriser siden Anden Verdenskrig.

Den økonomiske krise, Corona pandemien og klimakrisen øger igen antallet af mennesker, der lever i ekstrem fattigdom, som ellers er faldet over de sidste 25 år. Ifølge Verdensbanken levede 9,2 procent af verdens befolkning (689 millioner) i ekstrem fattigdom i 2017. Det tal vil stige med yderligere 88-115 millioner mennesker i kølvandet på pandemien.

Kina ser ud til at komme bedst igennem den økonomiske krise, der langtfra er overstået. IMF forudser, at Kinas økonomi som den eneste i verden vil vokse med 1,9 procent i 2020. i 2021 forventer IMF en vækst på 8,2 procent.

USA's økonomi vil skrumpe med 4,3 procent i 2020. I 2021 forventer IMF, at USA's økonomi vil vokse med 3,1 procent. Mens eurolandenes økonomi vil skrumpe med hele 8,3 procent. IMF anslår, at Ruslands økonomi vil falde med 4,1 procent i 2020.

USA er nu blevet overhalet af Kina, som verdens største økonomi målt på bruttonationalprodukt ifølge IMF og CIA's nye beregningsmetode. Dermed henvises USA til andenpladsen. Japan er verdens tredjestørste økonomi, mens Tyskland indtager fjerdepladsen.

Kinas voksende økonomiske og militære styrke vækker stor bekymring. Allerede i 2002 offentliggjorde George Bush en national sikkerhedsstrategi, der slår fast, at USA ikke vil acceptere, at nogen magt i verden når op på siden af eller overhaler USA økonomisk og militært. Donald Trumps nationale sikkerhedsstrategi fra 2017 præciserer, at Kina og Rusland udfordrer amerikansk magt, indflydelse og interesser og forsøger at ødelægge amerikansk sikkerhed og velstand.

Det definerer USA's såkaldte handelskrig mod Kina, der først og fremmest handler at beskytte USA's økonomiske førerposition og især dets Tech monopoler, der på flere områder bliver overhalet af Kinas Tech-industri.

Kinas økonomiske udvikling drives blandt andet af to programmer: 'Made in China 2025' og Silkevejsprojektet. Sidstnævnte skal forbinde Kina med alle verdensdele i et enormt net af infrastruktur og dermed sikre stabilt flow af Kinas import og eksport. Made in China 2025 skal omstille Kina fra at være verdens førende fabrikshal til

verdens førende teknologiske magt, og i 2049 – 100-året for den kinesiske revolution – skal Kina være den førende Tech-nation i verden.

I 2015 blev 80 procent af alle computere, 50 procent af alle køleskabe, 60 procent af alle fjernsyn og 90 procent af alle mobiltelefoner produceret i Kina. Made in China 2025 udpeger flere områder, som Kina skal satse på: IT, robotter, fly-, skibs- og togindustri, elbiler, grøn energi, biomedicin med flere.

Kinas økonomi er ikke blevet synderligt påvirket af USA's økonomiske krig ifølge magasinet the Economist, der også konstaterer, at børsen i kinesiske Shenzhen er den, der har klaret sig bedst hidtil, når det gælder stigningen i aktiekurser – ikke børsen i Wall Street, selv om er den største. Ifølge UNCTAD, FN's organisation for handel og udvikling, steg udenlandske investeringer i Kina i 2019 til 141 milliarder dollars – det højeste nogensinde.

Den kinesiske valuta yuan renminbi er stadig en lilleput i forhold til dollaren. IMF har udpeget fem valutaer som verdens førende: Dollaren tegner sig for 42 procent, euroen tegner sig 31 procent, yuanen for 11 procent, japanske yen står for 8 procent og det britiske pund for 8 procent.

I forhold til dollaren og euroens stilling som valutareserve spiller den kinesiske valuta også en meget lille rolle, men er stigende. I 2017 udgjorde yuan renminbien én procent af verdens valutareserver, i 2020 udgør den 2 procent ifølge IMF. Til sammenligning tegner dollaren sig for 62 procent, euroen sig for 20 procent og japanske yen sig for 6 procent.

Ruslands nationalbank har øget yuan renminbiens andel af landets valutareserve fra 2 procent i 2018 til 14 procent i 2019. Samtidig har den sænket dollarens andel fra 30 til 9,7 procent. I 2019 var yuanen den ottende mest handlede valuta i verden.

Omkring halvdelen af verdens handel foregår i dollars, selv om USA kun tegner sig for 12 procent af verdens handel. Den kinesiske yuan var den sjette mest brugt valuta ved internationale handler. I dag bruges yuanen ved 20 procent af Kinas handel.

Kina forbereder sig på, at USA vil udelukke landet fra SWIFT, det internationale digitale system for pengetransaktioner, som USA kontrollerer. USA har allerede udelukket Nordkorea og har brugt systemet til at stoppe betaling til Cuba i dollars.

Handlen mellem Rusland og Kina foregår i dag uden om dollaren og kinesisk-russisk betalingssystem parallelt med SWIFT. Og Kina overvejer at udvikle sit eget svar på SWIFT for at blive mindre sårbare overfor eventuelle USA-sanktioner.

EU og de indre modsætninger

EU har kæmpet for at bevare enheden efter Storbritanniens exit, eftervirkningerne af den økonomiske krise i 2008 og flygtningekrisen i 2015. Flere eurolandes økonomi har

ikke rettet sig oven på krisen i 2008, og nu forværrer Corona pandemien den økonomiske udvikling i EU's kernelande. IMF anslår at EU's største økonomi Tyskland vil falde med 6, procent, Frankrigs vil falde med 9,8 procent, Italiens med 10,6 procent og Spaniens med 12,8 procent.

Både håndteringen af Corona pandemien og den økonomiske udvikling har skærpet de indre modsætninger. Det vidner slagsmålet om EU's langsigtede budget og det stadig uløste sag om håndtering af flygtningespørgsmålet. Alligevel tager EU-kommissionen og EU's stats- og regeringsledere nye skridt mod opbygningen af EU-staten:

- EU har strammet grebet om medlemslandenes økonomi og får fremover ret til at inddrive skatter og afgifter i strid med EU-traktaten. Og når først EU har tiltaget sig en ret, bliver den fastholdt og udvidet.
- EU vil i ly af Corona pandemien skabe en såkaldt sundhedsunion.
- EU vil fastlægge en lovbestemt mindsteløn.
- EU har vedtaget at gennemføre en konference om EU's fremtid, som starter i 2020 og slutter i 2022, hvor alt er i spil undtagen traktatændringer.
- EU skal spille en større rolle i verden og gribe hurtigere ind både politisk, økonomisk, efterretningsmæssigt og militært.
- EU har derfor mere end femdoblet sit militære budget fra 21 milliarder kroner fra 2014 til 2020 til 112 milliarder kroner fra 2021 til 2027.
- EU vil afskaffe vetoretten i udenrigspolitikken, som minimum når det gælder menneskerettigheder og sanktioner.
- EU vil indføre en såkaldt Magnitskij-lov efter amerikansk mønster, Det vil give EU ret til at sanktionere navngivne personer, indefryse deres værdier og indføre indrejseforbud.

EU ser USA som en strategisk partner og vil styrke samarbejdet med USA – inden for handel, teknologi eller beskatning. Mens EU's forhold til Rusland forværres og ses som en hindring for EU's ambitioner om indflydelse i blandt andet Hviderusland, Syrien og i det østlige Ukraine.

EU anser Kina, der er EU's tredjestørste handelspartner, som strategisk vigtig, men også som økonomisk og systemisk rival. Holdningen til Kina er imidlertid også en del af de interne modsætninger i EU. Mens Sydeuropa både i vest og i øst ser positivt på samarbejdet med Kinas Silkevejsprojekt og er der skepsis i Nordeuropa (Frankrig og Tyskland). Italien, Portugal, Grækenland og Ungarn har indgået aftale med Kina om silkevejsprojekt.

Militær oprustning

NATO er fortsat verdens førende militære alliance og et vigtigt redskab for USA-imperialismen i forsvaret af egne monopoler.

NATO har i den forløbne kongresperiode øget sine investeringer i militært isenkram. USA's vedvarende pres for at Canada og de europæiske NATO-lande bruger mere på

militæret har virket. Ifølge NATO's egne tal er Canadas og de europæiske NATO-landes militærudgifter steget med 4,6 procent i 2019, og med udgangen af 2020 vil disse lande have øget deres samlede militærudgifter med 130 milliarder dollars siden 2016.

NATO's seneste opgørelse op til topmødet i december 2019 viser, at USA brugte 685 milliarder dollars på militær i 2019, mens Canada og de europæiske NATO-lande brugte 302. Ifølge det svenske fredsforskningsinstitut SIPRI brugte USA dog 732 milliarder dollars på militær i 2019.

I alt brugte NATO-landene 987 milliarder dollars. Til sammenligning anslår SIPRI, at Kina brugte 261 milliarder dollars i 2019 og Rusland 65,1 milliarder dollars. Kina og Rusland brugte altså mindre end en tredjedel af NATO-landenes samlede udgifter til militær.

Alligevel udpegede NATO-topmødet i London december 2019, der fejrede NATO's 70-årsdag, for første gang Kina som en potentiel fjende sammen med Rusland. Topmødet pålagde militæralliancens generalsekretær Jens Stoltenberg at udarbejde en plan for NATO 2030, der skal fremlægges på et NATO-topmøde i december 2021.

NATO eller NATO-allierede står i dag langs hele Ruslands grænse fra Finland i nord langs hele Ruslands vestlige grænse og imod syd. Men det er især Kina som vækker bekymring i NATO samt Kina og Ruslands stadig tættere samarbejde.

Der oprustes på fuld kraft i Norden. Sveriges socialdemokratiske regering har fremlagt et forslag til nyt militærbudget, som vil øge militærudgifterne med 20 milliarder danske kroner – en stigning på 40 procent frem mod 2025. Målet er blandt andet at Sverige skal kunne håndtere en krig i tre måneder. Samtidig vil Sverige uddybe det militære samarbejde med Storbritannien, USA og NATO.

Også Norge opruster og forhandler om ny forsvarsaftale, der skal øge de militære udgifter med 11 milliarder danske kroner. Samtidig forhandler den norske regering med USA om en ny militæraftale, som blandt andet omfatter mobile USA-baser i Nordnorge, som USA's marinekorps kan benytte i operationer mod russiske ubåde.

I kongresperioden har NATO-partierne i Folketinget stået sammen om en markant oprustning og stadig mere krigerisk sikkerhedspolitik, forankret i NATO. De militære udgifter stiger hvert år, hvad Kommunistisk Parti har været imod og rejst parolen "Militær nedrustning – social oprustning".

NATO-partierne ønsker, at Danmark skal være et af NATO's kernelande og en tæt allieret til USA. Derfor deltager Danmark fortsat i NATOs krig i Afghanistan og overtager ved udgangen af 2020 ledelsen i Irak af NATOs militære træning af irakiske soldater. NATO-partierne har også støttet den militaristiske opbygning i EU og integreringen af dansk industri i EU's stadigt større krigsindustri.

Med forsvarsforliget i 2018 og tillægsaftalen fra 2019 har Danmark blandt andet

- Opstillet en ny udrykningsbrigade på op til 4.000 soldater
- Udrustet de danske fregatter med luftforsvarsmissiler
- Indkøbt nyt udstyr til overvågning af især russiske ubåde

- Styrket dette danske militærs og hjemmeværnets evne til at levere støtte til NATO-styrker i Danmark
- Udbygget det nationale cyberforsvar

Internationale konventioner
September 2020 fejrede FN sit 75-års jubilæum. Mange tilstedeværende frygtede, at Trump i sin tale ville true med at melde USA ud af FN. Og det er ikke uden grund.

Den internationale orden og det internationale system, der som sit fundament har formålene og principperne i FN's charter, er under pres. Vi har talrige eksempler på det som f.eks. USA's og EU's forsøg på regimeskifte i Venezuela med illegale midler, USA's drab på den iranske hærchef Soleimani i Irak og USA's besættelse af oliekilderne i Syrien.

Siden Donald Trump kom til magten i januar 2017, har hans motto været: Tiden er ikke til globalisme, men til patriotisme. I perioden efterfølgende har USA trukket sig ud af syv internationale og bilaterale traktater samt FN-organisationer:

- INF-traktaten, som blev indgået i 1987 mellem USA og det daværende Sovjetunionen. Traktaten forbyder opstilling af mellemdistancemissiler. Det gælder atomare og konventionelle ballistiske missiler samt krydsermissiler med en rækkevidde på mellem 500 og 5500 kilometer.
- Paris-aftalen om klima fra 2015.
- FN's Menneskerettighedsråd.
- FN's organisation for uddannelse og kultur, UNESCO. Hans forgænger Barack Obama trak allerede i 2011 USA's økonomiske bidrag, efter at organisationen anerkendte Palæstina som fuldgyldigt medlem.
- Atom-aftalen med Iran mellem USA, Iran, Kina, Rusland Storbritannien, Frankrig og Tyskland.
- FN's Verdenssundhedsorganisation WHO.
- Open Skies-traktaten indgået i 1992 og trådte i kraft i 2002 – en aftale om våbenkontrol mellem USA og 26 lande heriblandt Sovjetunionen og Warszawa-pagten, som tillader landene at overflyve hinandens territorier for at kontrollere, at militære styrker og aktiviteter.
- Har stoppet bevillinger til FN's befolkningsorganisation UNFPA.
- Har stoppet betalingen til FN's organisation for palæstinensiske flygtninge.

Trump har desuden truet med at trække USA fra verdenshandelsorganisationen WTO.

Det er usikkert, hvor meget det vil ændre sig med Biden som præsident. Vi ved dog, at USA igen vil tilslutte sig Paris aftalen, genforhandle aftalen med Iran og igen betale til FN's organisation for palæstinensiske flygtninge.

Imperialismens offensiv
Situationen på flere kontinenters regioner og lande forværres som en følge af den vestlige imperialismes offensiv, der intensiverer dens politik med indblanding og aggression. Det sker i Latinamerika i forhold til blandt andet Cuba, Venezuela og Nicaragua; med "farverevolutioner" som skal medføre regimeændringer af geostrategiske hensyn som i Hviderusland; indblanding og krig i Mellemøsten som i

Palæstina, Syrien, Iran, Yemen eller Libanon. Og det sker på det afrikanske kontinent med militære indgreb og fremme af terrorgrupper som for eksempel i Mali og det nordlige Mozambique.

Men udviklingen fra en unipolær til en multipolær verden gør, at den vestlige imperialisme udfordres på alle kontinenter i at fastholde sine interessesfærer.

Det ser vi i Latinamerika, hvor USA og EU har kæmpet imod de progressive, folkelige regeringer. Store lande og økonomier som Brasilien, Chile, Ecuador og Colombia har i dag ekstreme højre regeringer. De er USA's nære allierede i en proces hvor USA genaktiverer den gamle Monroe-doktrin, som erklærer Latinamerika for USA's eksklusive interesseområde, hvor andre kapitalkræfter holdes fra fadet. Det er et angreb på EU's monopoler samt Kinas og Ruslands globale investeringspolitik.

Kina byder sig til med investeringer, udviklings-, handels- og transportprojekter, som Latinamerika har brug for. Dertil kommer, at Kina ikke stiller krav om nyliberal strukturtilpasning og politisk underkastelse, men anerkender landenes suverænitet, forsvarer FN-pagten og international ret.

Kinas engagement i Latinamerika og Caribien udfordrer USA. Kina forsøger at forhindre, USA når sit mål om at kontrollere Venezuelas olie. Venezuela er den suverænt største modtager i regionen af lån og investeringer fra Kina. Kinas har interesse i at sikre sine energiforsyninger. I takt med at venstreorienterede og folkelige regeringer i Latinamerika har mistet magten til nyliberale og højreorienterede regeringer – har Kina ydet mindre i lån og omvendt øget sine forretningsmæssige investeringer.

Den aktuelle situation i Latinamerika vidner om, at fascistiske kredse i den herskende klasse i alliance med USA-imperialismen er klar til at sabotere landenes økonomier, begå militærkup og gennemføre militære interventioner for at fastholde magten og adgangen til at plyndre landene og folkene. Det vil næppe forandres, når Biden træder til. Han har blandt andet kritiseret Trump for ikke at have fjernet Venezuelas præsident Nicolas Maduro.

De sidste 25 års konflikter i Mellemøsten er en del af USA og Israels plan for et nyt Mellemøsten. Formålet er at gøre Israel til den førende stormagt i regionen og inddæmme Iran.

Kontrol med olie-, gas- og vandressourcer i Mellemøsten er en central del af denne plan. I dag konfronterer USA og dets allierede i regionen især Rusland og Kina, som forhindrer USA og dets regionale allierede i alene at diktere udviklingen, som det var tilfældet med krigen i Syrien.

I den kamp har USA og Israel knyttet de reaktionære arabiske regimer tættere sammen og har formelt dannet en fælles front mod palæstinensernes kamp for national selvbestemmelse. Alliancen retter sig også strategisk mod Iran.

Som et led i Trumps "århundredets aftale" for Mellemøsten har USA flyttet sin ambassade fra Tel Aviv til Jerusalem og de facto anerkendt Israels besættelse af byen og dets annektering af store dele af den palæstinensiske Vestbred. Aftalen blåstempler Israels besættelse af palæstinensiske områder, forankrer landets etniske udrensning af palæstinenserne, fuldbyrder et officielt apartheidregime og umuliggør oprettelsen af en selvstændig palæstinensisk stat.

Enevældige golfstater, Forenede Arabiske Emirater og Bahrain, har fulgt USA's opfordring og anerkendt Israel og derved opgivet al støtte til et selvstændigt Palæstina. Således er fronten af reaktionære stater og dermed deres offensiv mod Palæstinenserne styrket og bidrager til forsøget på at isolere palæstinenserne.

Arktis er godt på vej til at blive et nyt centrum for en magtkamp mellem USA og NATO på den ene side og Kina og Rusland på den anden. Kampen står om naturressourcer og sejlruter i takt med afsmeltning i Arktis, men også for Ruslands vedkommende om beskyttelse af hele landets nordlige grænse. I 2019 offentliggjorde USA' forsvarsminister USA's arktiske strategi, som udråber både Kina og Rusland som strategiske konkurrenter i Arktis. Her spiller Danmark en stadig mere militaristisk rolle ved at åbne for militariseringen af Grønland med fly og flådeøvelser.

Da Trump ville købe Grønland, erklærede statsminister Mette Frederiksen, at det var en absurd tanke. Men der gik ikke lang tid, før alle diplomatiske kanaler sørgede for, at Danmark fik erklæret sin trofasthed over for USA.

I stedet burde Danmark kræve, at stormagterne stopper magtkampen og militariseringen af Arktis. I det hele taget må vi kræve, at Danmark frigør sig fra sin nære alliance med USA. Ligeledes kræver vi dansk opbakning til FN's nye traktat om forbud mod atomvåben.

Klassekampen skærpes globalt

Mere end 30 års neoliberal politik har i den grad øget fattigdommen, sulten og elendigheden i verden. Denne rå politik, der har ophævet samfundskontrakterne, hvor de fandtes, har bragt arbejderklassen og folkene i defensiven. Alligevel ser vi, hvordan arbejderklassen og folkene på alle kontinenter rejser sig til kamp i reaktion

mod den neoliberale politik. Coronapandemien har forstærket udbytningen og undertrykkelsen, og modstandskampe udvikler sig under meget vanskelige vilkår.

I Europa er Frankrig det land, hvor der har været den mest konstante kamp mod forringelser af levevilkårene. Fremkomsten af de gule veste og strejkekampe organiseret af fagbevægelsen har konstant fået folk på gaderne, som en reaktion på den fattigdom, der er vokset frem.

I Latinamerika er nød og fattigdom vokset frem. I efteråret 2019 rullede en bølge af strejker, demonstrationer og andre aktioner hen over mange lande i Latinamerika – blandt andet Chile, Colombia, Peru, Haiti og Ecuador. De folkelige protester havde det til fælles, at befolkningerne sagde nej til nyliberal krisepolitik og voksende ekstrem fattigdom.

Også på andre kontinenter har der været vedvarende kampe mod den øgede fattigdom og øgede uretfærdigheder i lande som f.eks. Irak, Iran og Filippinerne.

I USA har vi set en massiv stigning i protester og strejker. Først og fremmest omkring kampen mod racismen og Black Lives Matter bevægelsen. Men også på grund af den øgede fattigdom og arbejdsløshed under Corona pandemien, som i den grad har ramt de fattige i USA.

Sideløbende har vi set fremkomsten af fascistiske bevægelser overalt i verden. Der er stærke kræfter i monopolborgerskabet, der fremmer og understøtter fremvæksten af de fascistiske kræfter i de enkelte lande. Og i hvert enkelt land finder disse kræfter en mulig syndebuk i form af racismen, som altid har været det kort, der skulle skabe splittelse i arbejderklassen.

I USA har Trump mobiliseret de højreekstreme bevægelser. Det samme er tilfældet med Bolsonaro i Brasilien. Også i Europa ses mobiliseringen af de højre nationale kræfter, f.eks. i Polen og Ungarn.

De herskende gør sig klar til at skabe en fascistiske statsform som afløsning af det udhulede borgerlige demokrati, hvis det skulle nødvendigt, for fortsat at sikre overlevelsen af det kapitalistiske system, der gør det muligt at skaffe profitterne til de superrige.

Danmark, coronakrisen og fagbevægelsens kamp

Coronakrisen har på kort tid forstærket ubalancerne i den kapitalistiske verdensøkonomi og har sat fokus på spørgsmålet om – hvem der skal betale regningen.

Spørgsmålet er også sat på spidsen i Danmark.

Lukning af grænsen i marts 2020, den bratte nedfrysning af økonomien i en periode, nedlukningen af den offentlige sektor, den stramme politiske regulering af rejser, trafik, af samkvem og besøg – alt dette og mere til

- fik styr på smittetrykket
- fik forhindret en nedsmeltning af det offentlige sundhedsvæsen
- og forhindret et ukontrolleret højt antal dødsfald.

Sundhedsfagligt og politisk blev der handlet hurtigt og konsekvent. Befolkningens sundhed og fællesskab blev sat i fokus og resultatet udeblev ikke. Under krisens første 5–6 måneder blev der således trukket store veksler på befolkningens tålmodighed og mange, ikke mindst fattige og socialt udsatte, led store sociale og menneskelige afsavn.

Men oplevelsen var – at fællesskabet og solidariteten – gav nøglen til at få smittetrykket under kontrol og en bevidsthed om, hvordan en mobilisering af fællesskabet kan skabe resultater.

Den offentlige sektor – den kollektive velfærd

Under hele Covid-19 krisen har den offentlige sektor spillet en central rolle. Ikke mindst sundheds- og hospitalssektoren har ydet en formidabel indsats. Den lige adgang til sundhedssystemet skabte tryghed i alle egne af landet og var med til at begrænse antallet af ofre for Covid-19.

Også andre sektorer spillede en vigtig rolle. Det gælder ældresektoren med plejehjem og hjemmebesøg, børnepasnings- og undervisningsområdet – kort sagt alle sektorer og områder, der var i tæt kontakt med befolkningen, blev bragt i spil for at for at skabe sammenhæng og tryghed. Og med de nye Covid-19 retningslinjer med afstand, mere rengøring, mere plads og luft blev der mange steder midt i alvoren skabt mere livskvalitet.

Der er på baggrund af alle disse erfaringer høstet vigtige erfaringer om betydningen af at opruste og videreudvikle den kollektive velfærd. Der er derfor nødvendigt at der tages opgør med de permanente nedskæringer overalt i den offentlige sektor.

Vi har også lært, at den offentlige sektor både kommunalt og regionalt skal blive bedre til at koordinere deres aktiviteter, og give plads til udvikling ved at give de ansatte mere ansvar og spillerum. De offentligt ansatte er en aktiv spiller i at nedbryde bureaukratiske mure og dræbende kassetænkning.

0g vi har vi lært, at uden et operativt kriseberedskab med de nødvendige midler og ressourcer kan et samfund hurtigt tvinges i knæ under en hvilken som helst helbredskrise.

En stærk og velfungerende offentlig sektor er derfor nødvendig for at overvinde helbredskriser – og kriser i almindelighed. Den udgør fundamentet for kollektiv velfærd og tryghed.

For at kunne bygge videre på dette fundament må der sættes en stopper for statens og kommunernes fortsatte privatisering, oprettelse af udemokratiske selskabskonstruktioner, samt udsalg af kommunal og statsejendom. Udviklingen må vendes og kommunerne må tilbageerobre den fælles ejendom og gøres fri af de snærende bånd, der forhindrer dem i at drive kommunal produktion og gennemføre særlige sociale aktiviteter.

Kun ved at stille skarpt på ejendomsretten kan der ske en styrkelse af det lokale demokrati med inddragelse af borgerne.

Den offentlige sektor bygger på ideen om fællesskabets rolle, når der skal findes løsninger på samfundets problemer. I den forstand har den stor betydning i kampen for et socialistisk Danmark.

Profit før mennesker

Erhvervslivet og de borgerlige partier har hele vejen igennem Covid-19 krisen været optaget af at sikre virksomhedernes overlevelse og profit. De har søgt at mistænkeliggøre de sundhedsfaglige anbefalinger og de politiske beslutninger med det mål at sikre egne interesser på bekostning af befolkningens sundhed.

Trykket på profitten har for borgerskabet været vigtigere end smittetrykket i samfundet. Med de milliardstore hjælpepakker har staten og skattebetalerene næsten betingelsesløst holdt hånden under erhvervslivet. Paradoksalt nok under et erhvervsliv der normalt forlanger mindre skat, mindre stat og mindre offentlig sektor.

Hvis de borgerlige partier og de store erhvervsorganisationer havde fået deres vilje, var landet havnet i en sundhedskatastrofe på linje med den, som vi oplevede i Trumps USA. En forklaring på de borgerlige partiers parlamentariske krise ligger blandt andet i denne dobbeltmoral og i deres evige mistænkeliggørelse og modstand mod den offentlige sektor.

Det står klart for mange, at de sætter profitten over hensynet til mennesker – og visse af de borgerlige partier har endog forsøgt at koble kampen mod smittetrykket sammen med fremmedhad og racisme.

Corona-krisens grimme ansigt

Med nedlukningen af de europæiske lande og Danmark i marts 2020 blev en række brancher ramt frontalt. I første omgang blev i tusindvis af arbejdere fyret for kort efter at blive genansat med løn betalt af de såkaldte hjælpepakker.

De skattefinansierede lønpakker, eller hjælpepakker, forhindrede i første omgang, at ca. 250.000 blev fyret. Men ikke alle blev reddet. Arbejdsløsheden steg på kort tid med mere end 50.000. Og med udløbet af 'lønpakkerne' i slutningen af august 2020 steg arbejdsløsheden yderligere. Bestemte brancher som hotel, restaurations-, service- og transportbranchen er ramt særligt hårdt. Men alle brancher og erhverv rammes af krisen.

Med den gradvise åbning af landet efter sommeren 2020 har vi oplevet hvordan arbejdsgiverne har forstærket presset på de kollektive aftaler. De udnytter arbejdernes frygt for at miste deres arbejde til at opsige lokalaftaler, tilsidesætte overenskomster, til at fyre fagligt aktive og tillidsfolk.

Vi oplever Corona-krisens grimme arbejdsgiver ansigt. Det er vores kollektive overenskomster, der sættes på spil. Vores modsvar må være en styrkelse af enheden i fagbevægelsen og en parathed til at forsvare de rettigheder arbejderklassen og fagbevægelsen har opnået igennem årtiers kamp.

Fagbevægelsens Hovedorganisation har igennem krisen spillet en hovedrolle i de tre-parts forhandlinger, der har udløst for i omegnen af 300 milliarder kroner store hjælpepakker til industrien og til de private erhverv. Arbejdsgiverne har kort sagt modtaget i pose og sæk. Nu er tiden inde til, at der vedtages hjælpepakker til arbejderklassen og til de dele af befolkningen, der mister deres arbejde. Der skal derfor investeres i arbejdspladser og i produktion.

Og vi skal fastholde kampen for en hævelse af dagpengene til 23.000 kr.om måneden.

Det skal være nemmere at få ret til dagpenge og dagpengeperioden skal forlænges. Vi skal fastholde kampen for at styrke forsørgelsesgrundlaget til de arbejdere, der af forskellige grunde er henvist til kontanthjælp og vi skal kræve, at 225 timers reglen ophæves.

Vi skal vedligeholde de kollektive overenskomster og fastholde kampen for det solidariske dagpengesystem.

Lad de rige betale regningen

Vi står midt i opgøret om, hvem der skal betale regningen for de store hjælpepakker og hvem der skal betale for at holde hånden under de mange arbejdsløse og socialt udsatte grupper. Den socialdemokratiske mindretalsregering har imidlertid udstukket en finanspolitik, der svækker den kollektive velfærd og ser bort fra de vigtige erfaringer fra Covid-19 nedlukningen i 2020. Vi står derfor overfor vigtige finanspolitiske kampe på landsplan, i regioner og i kommuner.

Vi støtter kampen:

- for en finanspolitik der udbygger den kollektive velfærd og stopper for yderligere privatisering.
- for en skattereform der øger skattetrykket på storkapitalen, kapitalfonde, multinationale selskaber og finanskapitalistiske spekulationer.

- For kraftig opnormering af skattevæsenet.
- for en national og statslig styring af de store banker – så formuerne kan udnyttes til at løse samfundets behov.

Det store underskud på statens budget er i strid med EU-reglerne, med budgetloven og finanspagten.

Men vi har oplevet, hvor vigtigt det er at kunne føre en selvstændig økonomisk politik ved håndhæve den nationale selvbestemmelsesret. Derfor støtter vi kampen for en frigørelse fra EU.

EU´s finanspolitik har spillet fallit i alle de europæiske lande. Den har forstærket arbejdsløsheden og fattigdommen og øget svælget mellem de rige og de fattige lande i Europa.

Coronakrisen har forstærket krisen i den kapitalistiske økonomi og har berørt alle sider af det samfundsmæssige liv. Den har sat nyt perspektiv på de samfundsmæssige problemer, som arbejderklassen står overfor. Ikke alene den kollektive velfærd, men også på bolig og byudviklingen, kampen for naturen, klimakampen, idræt og fritidsfaciliteter for især børn og unge og på kulturens vilkår. Krisen har synliggjort, at kapitalismens blinde vækst og jagt på maximal profit fører til katastrofer.

Men Coronakrisen har også givet arbejderklassen vigtige erfaringer Den har vist solidaritetens styrke, betydningen af en stærk offentlig sektor og de nye muligheder, der opstår, når landet kan føre selvstændig økonomisk politik.

Samling i klassekampen

I de senere år er der i Danmark og mange andre lande kommet øget fokus på en række spørgsmål, der knytter sig til undertrykte gruppers kamp for ligestilling og frigørelse.

Metoo#-bevægelsen gik verden over i 2018, efter at Trump havde vundet det amerikanske præsidentvalg. I dag videreføres den i en kraftigt opblusset kamp mod sexisme og seksuelle krænkelser.

Også kampen mod racisme har fået nye generationer på gaden, både i Danmark og andre lande, ikke mindst efter mordet på den sorte amerikaner George Floyd i sommeren 2020 og flere efterfølgende racistiske mord i USA. Herhjemme har det igen sat fokus på, hvad der kaldes hverdagsracisme i arbejds- og samfundslivet.

LGBT+-bevægelsens kamp har vist sig stadig at være nødvendig for at komme diskrimination til livs på grund af ens seksualitet og opnå accept på lige fod med andre.

I takt med udviklingen af disse og andre tilsvarende bevægelser rejser der sig en række spørgsmål, der i bund og grund handler om, hvordan der kan skabes enhed i arbejderklassen og i den revolutionære kamp.

Der er således i stigende grad en tendens til primært at identificere sig som sort eller hvid, homo eller hetero, trans- eller intetkøn, kvinde eller mand. I nogle tilfælde opfordres der til had mellem befolkningsgrupper, og enkeltgrupper og minoriteter udskammes.

Kommunistisk Parti mener, at alle undertrykte har brug for at gøre fælles sag. Det duer ikke, at en eller flere grupper spilles ud mod hinanden og bekæmper hinanden fremfor det undertrykkende system og de undertrykkende strukturer, som vi lever i.

Det er de herskende, der har interesse i at nedtone, at det er klassespørgsmålet, det sociale spørgsmål, spørgsmålet om

fordeling af værdier og ejerskab, der er den vigtigske skillelinje i samfundet.

Kommunistisk Parti støtter undertrykte gruppers kamp for ligestilling og frigørelse. Tiden er overmoden til at tage et opgør med århundred- eller årtusindgamle holdninger, strukturer og mønstre, der er knyttet til historiens forskellige udbyttersystemer, og hvis oprindelse og indhold kun kan forstås, hvis de ses i et historisk lys.

Vi støtter undertrykte folk og gruppers ret til at gøre op med fortidens diskrimination og undertrykkelse. Vi mener, at dette opgør med fordel kan videreføres til en kamp mod nutidens diskrimination og undertrykkelse.

Arbejderklassen, i Danmark og internationalt, står i en meget kritisk situation. Den har brug for samling og fælles klassekamp på tværs af alle skillelinjer. Derfor er der også brug for at overvinde fordomme i klassen og om klassen. I kampen er der brug for at sætte almindelige arbejdende menneskers interesser i fokus, uanset køn, seksuel orientering, nationalitet, hudfarve eller etnicitet. Derfor inviterer vi alle ind i den fælles kamp. Kampen på forskellige fronter må ikke splitte os – vi har alle et ansvar for at skabe enhed i arbejderklassen.

En boligpolitik for arbejderklassen – kamp mod ghettolove

Gode og billige boliger må være en menneskeret og ikke et profitobjekt. I den forløbne kongresperiode har boligspørgsmålet og byudvikling haft partiets stigende opmærksomhed. Det gælder især de store byer som København, Århus og Odense, hvor også kampen imod den reaktionære Ghetto lov har indtaget dagsorden.

Markedsgørelse af boligerne og byudviklingen i de større byer resulterer i en stadig mere negativ og katastrofal udvikling for arbejderklassen og vores byer som stedet, hvor vi lever, bor og arbejder. Udviklingen vækker en stigende bekymring i arbejderklassen i de større byer, for hvor de i fremtiden skal bo.

Kommunistisk Parti mener, at boligspørgsmålet og byudviklingen er et vigtigt spørgsmål i klassekampen og er tæt forbundet med klimakampen og kampen for natur.

For os står det også klart, at ejendomsret-spørgsmålet er afgørende for at sikre en ny udvikling. Privat ejendom til jord bør erstattes af fællesejendom og privat brugsret, lige som fællesejendom til boliger bør fremmes og styrkes. Flere og billigere almennytteboliger er et akut behov.

Konsekvenserne af at profitten og ikke mennesker sættes i højsædet sætter sit tydelige præg på både bolig- og byudviklingen. Spekulanterne er lukket ind ad fordøren og deres umættelige begær efter profit trækker overalt ødelæggende spor.

Det giver en række udslag:

- Arbejderklassen fortrænges fra storbyernes centre. De gamle arbejderkvarterers sociale sammensætning ændres overalt i takt med både ændring af boligernes ejendomsforhold og stigende priser.

- Arbejderklassens historiske kamp for billige boliger, som ikke var underlagt profitbegær bl.a. i form af alternative ejendomsformer og det almennyttige boligmarked, undergraves massivt.

- Ghettoloven er et udtryk for denne ødelæggende politik. Ved at bruge det racistiske kort om etnisk mangfoldighed nedlægges eller omdannes billige almennyttige boliger, der var tiltænkt især den ufaglærte del af arbejderklassen.

- Uden hensyn til menneskers behov for byer hvor vi både kan leve, bo og arbejde, gennemføres overalt en byudvikling, som tilsidesætter disse behov.
- Airbnb, lejligheder uden bopælspligt, investeringsfonde m.m. er alt sammen med til at forvride boligmarkedet og forandre boligen fra en menneskeret til profitspekulation.

- Coronakrisen har vist behovet for, at mennesker og natur kan sameksistere også i de store byer. Selv fredede områder i byerne er ikke længer sikre. Politiske studehandler baner vej for såkaldte affredninger alene af hensyn til økonomi og profit.

- Den særlige virksomhedskonstruktion, hvor kommuner opretter ”private” virksomheder, men som reelt fortsat er ejet af kommunen, sætter fuldstændig det lokale demokrati ud af kraft. By & Havn-konstruktionen i København viser, hvor negativ sådanne konstruktioner er for inddragelsen af borgerne i lokalområderne. Det er et eksprestog, der tromler hen over hovedet på borgerne.

- En bæredygtig udvikling af byerne forudsætter en kraftig styrkelse af den kollektive trafik og indførelse af et betalingssystem, der kraftig kan begrænse den daglige privatbilismes invasion af de store byer.

Klimakamp der skaber bevægelse

Klimakampen har de seneste år udviklet sig til at blive en egentlig folkelig kamp, især båret af ungdommen.

I 2018 gennemførtes de første skolestrejker for klimaet, og den 15. marts 2019 var anslået 1,4 millioner skolestrejkende skoleelever og studerende på gaden i over 100 lande. I Danmark skolestrejkede de studerende i København og i 31 andre byer i tusindvis.

Og det med god grund.

For på trods af at alverdens politikere dag efter dag taler deres indsats for at redde klimaet op, er kendsgerningerne, at det går den gale vej. På verdensplan steg CO2-udledningen fortsat i 2019. Ifølge det anerkendte Global Carbon Project steg verdens udledning af CO2 med 0,6 procent i 2019 i forhold til 2018. Skulle slutresultatet for 2020 ende i status quo eller et lille fald, skyldes det ene og alene corona-nedlukning af produktion og transport. Så der er langt til at nå ned på de 1,5 graders temperaturstigning, som er endemålet i Paris-aftalen.

Herhjemme kom den socialdemokratiske regering blandt andet til magten på baggrund af et voksende og aktivt krav om handling på klimaområdet. I det såkaldte forståelsespapir med regeringens støttepapirer var spørgsmålet om en grøn og bæredygtig fremtid punkt et. Siden har Folketinget vedtaget en klimalov og en række handlingsplaner er fremlagt.

Desværre lider den samlede strategi under den grundlæggende fejl, at der ikke trykkes på stopknappen for den motor, der driver drivhusgasudledning, klimaforandringer og naturødelæggelser: kapitalens uendelige behov for voksende profitter. Nærmest tværtimod. I stedet for at sætte mennesket før profit, også på miljø- og klimaområdet, gøres bæredygtighed og grønne tiltag til en pæn indpakning, uden hvilken ingen kapitalist med respekt for sig selv kan præsentere sine produkter og sin forretningsstrategi.

Grøn vækst og grøn eksport er blevet til modeord, selvom de reelt ikke udgør en klimaløsning. Og der går den samme kapitalvenlige linje igennem lige fra OECD's grønne vækststrategi i 2009 over EU's grønne pagt fra 2019 og til DI's 2030-plan (Sammen skaber vi grøn vækst) herhjemme.

Dén strategi duer ikke, hvis menneskeheden skal reddes, ligesom det heller ikke duer at erstatte fossile brændstoffer med (træ)biomasse og biogas eller fange CO2 og oplagre den. Andre falske tiltag kunne nævnes, der på samme vis greenwasher kapitalen.

Pointen er, at kapitalen er en del af problemet, ikke af løsningen. Den kapitalistiske vækstideologi og det overforbrug, som den fører med sig, styrer kloden i retning af undergang. Verden står over for et helt sæt af sammenvævede kriser på sundheds-, miljø- og klimaområdet, der gensidigt forstærker hinanden. Samtidig spiller militariseringen af samfundet i form af krige og krigsproduktion og de deraf afledte katastrofer for mennesker og miljø negativt ind på klimaet.

I dag slår klimakrisens effekter mest synligt og hårdest til i en lang række lande, som imperialismen traditionelt har udplyndret i f.eks. Afrika, Latinamerika og Asien. Derfor er international solidaritet et vigtigt omdrejningspunkt, så der kan dannes fælles front mod imperialismens hærgen.

Planeten står i dag på et punkt i dens historie, hvor kun gennemgribende opgør med den nuværende produktions-, samfunds- og forbrugsmåde kan skabe mulighed for menneskehedens overlevelse på sigt. Kommunistisk Parti mener, at dette opgør hedder socialisme.

Der er således ingen tvivl om, at klimakrisen i de kommende årtier bliver en afgørende udfordring for arbejderklassen og dermed også for kommunisterne. Ligesom på andre områder vil kapitalen også her forsøge at vælte omkostningerne over på de arbejdende. Også derfor bør fagbevægelsen engagere sig.

I den forbindelse er der brug for at pege på veje og tiltag, så arbejdspladser og velfærd ikke stilles op som modsætninger til miljøhensyn. Vi støtter kollektive løsninger, og selvom vi som enkeltindivider kan og skal handle til fordel for miljø og klima, kan det aldrig være den enkeltes ansvar at redde kloden.

Et hav af grønne organisationer er piblet frem herhjemme, hver med deres fokusområde. Samarbejde og alliancer er vejen frem, ligesom det er nødvendigt at fremme krav og aktiviteter, der bryder med kapitalens dagsorden, og som skaber mulighed for fælles handling.

Også i klimaspørgsmålet er der brug for klasseholdning, for at arbejderklassen bliver den drivende kraft, så mennesket sættes før profit.

Perspektiverne for udviklingen af FB og unionsmodstanden i Danmark, i lyset af corona, parlamentsvalget og brexit

Corona krisen har sat sit tydelige præg på såvel Danmark som EU.

Da krisen indtraf, blev det tydeligt, at EU ikke var gearet til at håndtere eller løse den. Landene som stod i dybt alvorlige situationer, reagerede ved at træffe de selvstændige beslutninger de som selvstændige lande havde brug for. Der var tale om grænselukninger, og særlige nationale påbud om afstand, værnemidler mv. Landene opfandt selv lokale løsninger – uden at skele til om disse matchede reglerne i EU.

Værnemidler blev heller ikke håndteret som et samlet EU. De lande der var stærkest og havde mest betalingskraft kunne tiltrække flest værnemidler. Solidariteten med de øvrige lande var mest i gestus-form uden reelt indhold. Som da Danmark sendte et parti stort set virkningsløse respiratorer afsted for at hjælpe Italien. Der var også sager om, at værnemidler i transit blev snuppet af det land, som de aktuelt var i.

EU var ikke et omdrejningspunkt i løsningen af covid, men kunne alligevel udnytte krisen. Som så mange gange før i EU's historie bliver krisen brugt til at øge EU integrationen. På topmøde om krisehåndteringen blev der truffet beslutninger, der giver EU mulighed for kraftig øget EU-integration.

Danmark og EU

I den forløbne kongresperiode har der været megen fokus på EU og på EU-modstanden. Der er blevet arbejdet seriøst med EU kampagne i partiet, og der har været leveret mange kræfter ind i arbejdet med Folkebevægelsen mod EU, særligt i parlamentsvalgkampen.

Folkebevægelsen gennemførte en rigtig god valgkamp under nogle meget vanskelige betingelser og endte med at tabe mandatet. Folkebevægelsen har efterfølgende opsummeret, at den ikke havde styrken til at overleve et valg, der

- blev afholdt stort set samtidigt med Folketingsvalget, så EU-valget blev en slags ”generalprøve”, hvilket svækkede den tværpolitiske liste

- Hvor Enhedslisten - af parti egoistiske grunde, og fordi dele af listen vakler eller helt har forladt EU modstanden - valgte at stille selvstændigt op, og endte med at få flest stemmer i valgforbundet og dermed tage mandatet

- Folkebevægelsen havde fokus på klima, i en situation hvor stort set alle partier var enige om, at den udfordring skal og kan løses gennem EU. Dette svækkede Folkebevægelsen- væsentligt, og den tabte de fleste unge vælgere

- Kolliderede med en timing hvor den konkrete gennemførelse af Brexit var uafklaret / virkede eller blev blæst op som det rene kaos. Dette svækkede folkebevægelsen, som var eneste opstillede med et Ud af EU-perspektiv.

Valgresultatet er en kæmpe svækkelse af Folkebevægelsen og af unionsmodstanden. Fokus i folkebevægelsen er omstilling til en virkelighed uden den omtale og de midler det giver at have en parlamentariker. Konkret står folkebevægelsen nu i mere ydmyge lokaler med færre ansatte og en organisation, der skal finde sine ben igen.

Retningen blev sat på landsmødet i 2019 – der slog fast, at målet er at blive større, stærkere, bredere og yngre – hvis Folkebevægelsen mod EU skal lykkes med at forblive en vigtig og samlende kraft i unionsmodstanden.

Organisationen står overfor at skulle genopfinde sig selv på nye vilkår og lægge sig fast på, hvad bredde er anno 2020. Fremtiden for folkebevægelsen ligger i høj grad i, hvorledes alliancepolitikken udfoldes.

Med en slanket ledelse, et formandskab og en organisation der så småt er ved at vænne sig til de nye betingelser, er folkebevægelsen på vej.

Der arbejdes efter landsmødet med at se på grundlaget – og se på hvordan folkebevægelsen skal udvikle sit arbejde. Er målet at samle underskrifter nok til en genopstilling? Eller er målet at blive et modstykke til europabevægelsen, der ikke stiller op til valg, men som præger debatten om unionen? Dette er endnu ikke afklaret – men det er gjort tydeligt, at uanset hvilken retning der vælges, kræves der en massiv indsats, som partiet må være en del af.

I hele kongresperioden har partiet arbejdet med udgangspunkt i Folkebevægelsen mod EU, fordi det er den bevægelsen, der samler modstand på tværs.

I kongresperioden er der etableret et bredere fagligt debatforum, for at kunne drøfte faglige EU-spørgsmål i en ramme, hvor der er plads til både modstand og almindelig skepsis. Der har været rigtig gode erfaringer med at etablere debatmuligheder og reel oplysning i en ramme, der giver plads og mulighed for aktive, der ikke er helt afklarede omkring deres ståsted på EU-spørgsmålet.

Dette initiativ kan være med til at vise retning og mulighed for unionsmodstanden,

netop fordi det formåede at bryde ud af ekkokammeret og få debatten i gang med dem, der endnu ikke har forstået, hvordan EU påvirker hverdagen.

Der er ingen tvivl om, at der er basis for unionsmodstand i Danmark. Coronakrisen – hvor EU ikke gjorde en god figur – og den forhøjede økonomiske regning for medlemskabet bidrager til at flere og flere ser EU som problemet ikke som løsningen. I fagbevægelsen tales der mere åbent om social dumping og de negative konsekvenser af det indre marked end tidligere. Og EU's uambitiøse klimapolitik vil også få miljøorganisationerne til at stille sig kritisk. Coronakrisen har samtidigt vist mange, at det giver mening at handle selvstændigt som land, når krisen truer.

Helt ind i socialdemokratiet rejses der nu spørgsmål ved EU's økonomiske politik, fx da Mogens Lykketoft undsagde budgetloven i sin nuværende form, da dens snærende økonomiske bånd reelt vil forværre den økonomiske krise.

Ved udgangen af 2020 træder briterne ud af EU. Der er for KP ingen tvivl om, at dette får betydning for vores muligheder for at generere endnu mere EU-modstand. Når befolkningen ser, at man kan komme ud, kan vælge andre veje end EU's, vil flere begynde at stille spørgsmålet, om vi fortsat har brug for EU-integration, eller om vi skal en anden vej.

Partiets situation og udvikling

Partiets 5. kongres udstak en kurs for opbygningen af partiet med fokus på synlighed, forankring i det lokalpolitiske arbejde og inddragelse af venner og sympatisører i udviklingen af partiet. Denne målsætning er i varierende omfang grebet i partiets afdelinger.

Vi har i dag 11 meget forskellige afdelinger, som derfor også har forskellige muligheder. Nogle afdelinger er meget store, andre meget små. Medlemmernes alder er forskellig. I nogle områder af landet bor afdelingens medlemmer spredt i flere byer og har langt til hinanden. Omvendt er halvdelen af partiets medlemmer organiseret i de fire afdelinger i København.

I denne kongresperiode har vi haft en mindre fremgang i medlemstallet (på otte procent over hele perioden) og tilgang af unge medlemmer. I 2019 fik afdelingerne i København eksempelvis 23 nye medlemmer, der kom nye medlemmer på Fyn og Langeland og der blev oprettet en partiafdeling i Roskilde. I dag er omkring en tredjedel af partiets medlemmer under 50 år.

Fremgangen i medlemstallet er en følge af både den almindelige politiske udvikling med grøde i klassekampen og partiets udadvendte deltagelse i blandt andet fagbevægelsen, i boligbevægelsen og i Folkebevægelsen mod EU samt vores arbejde med lokalt rodfæste og inddragelse af sympatisører og venner. Flere afdelinger har arbejdet med at åbne deres møder for udvalgte personer, så interesserede kan "snuse" til partiets arbejde.

Samlet set er der i kongresperiode sket en positiv udvikling i partiets afdelinger, som har skabt ny optimisme og energi. Og i flere af partiets afdelinger er der sat gang i det helt nødvendige generationsskifte i ledelserne. Det er landsledelsens opfattelse, at partiet grundlæggende står bedre end ved sidste kongres.

Igennem hele kongresperioden har det været en bestræbelse at sikre nye medlemmer solid introduktion til partiets teori, politik og organisation samt almen skoling i kommunisternes teori og opfattelser. Især i København har der over flere perioder været et inspirerende skolingsmiljø, som det desværre ikke har lykkedes at fastholde under de nye betingelser, som covid19-krisen skabte. Det er fortsat en udfordring for partiet at honorere de berettigede skolingsforventninger fra især nyere medlemmer.

Lokalt rodfæste

At omstille partiet til at have fokus på det lokale arbejde og inddrage sympatisører og venner er en proces, som ikke er afsluttet. Undervejs har der vist sig behov for at klargøre, hvad vi egentlig mener med lokal forankring. Vi har slået fast, at det betyder, at vi tager udgangspunkt i, hvad der rører sig i lokalsamfundet og går helhjertet ind i lokale "sager". Det kræver, at afdelingerne analyserer deres område eller by.

I eksempelvis afdeling Syd København valgte man som en opfølgning på kommunalvalget i 2017 at arbejde med kampen for bevarelse af Stejlepladsen. Udgangspunktet var at have fokus på det, som folk i bydelen fandt, var vigtigst. Her var det stor bekymring over den nuværende udvikling, hvor arbejderklassen bliver trængt ud af byen.

I Amager afdeling valgte man til en start at deltage aktivt i debatten omkring den nye kommuneplan ved at være med til lokale debatmøder, diskutere den på de sociale medier, skrive læserbreve og lave høringssvar. Derudover tog afdelingen også kontakt til Amager Fælleds Venner.

I den nystartede Roskilde-afdeling satte man også fokus på by- og boligpolitik. Der blev afgivet høringssvar til kommuneplanen, og afdelingen har udarbejdet en lokal by- og boligpolitik.

Generelt kan man sige, at afdelingernes arbejde går bedst, hvor der arbejdes konkret med at udvikle det lokale rodfæste.

Men samtidig med at vi styrker det lokale arbejde har det også betydning, at vi er en landspolitisk organisation, som kan rykke i takt, når det er nødvendigt. Det har eksempelvis vakt respekt, at vi på landsplan valgte at prioritere valgkampen for Folkebevægelsen mod EU.

Skattely-aktionen kort før sommerferien var et andet eksempel, hvor opgaven blev stillet konkret til alle afdelinger og kunne udføres alt efter de kræfter, som afdelingen havde. Aktionen blev positivt modtaget i hele partiet og der blev gennemført 16 aktioner over hele landet.

Aktionen satte også fokus på, at vi skal være et mere aktivistisk parti, og at der er mange muligheder i at udvikle dette i samspil med de sociale medier.

Sociale medier
Både coronakrisen og Arbejderens overgang til digitalt dagblad har betydet øget fokus på de sociale medier, hvor der er taget en række initiativer for at profilere partiet.

Et af disse initiativer var Rød 1. maj, som på trods af tekniske problemer forløb rigtig godt og gav os en række nye erfaringer. Der er også blevet arbejdet med at optage videoer af partiets talspersoner, hvor de udtaler sig på forskellige områder. Og i flere af partiets afdelinger er der både blevet arbejdet med lokalpresse og sociale medier - især Facebook.

Brugen af sociale medier kræver, som alt andet mediearbejde, at vi udvikler vores færdigheder på området. Det var derfor et emne, som vi ville vi have haft ekstra fokus på ved den partikonference, som var planlagt til foråret 2020, men desværre blev aflyst på grund af corona-situationen. Til gengæld har hele corona-perioden været et stort lærestykke i, hvordan sociale medier kan bruges både i intern kommunikation og eksternt. Brugen af videomøder har givet os en række erfaringer, som vi kommer til at arbejde videre med.

Partigrupper
I både København og Aarhus har vi haft partigrupper, som arbejder ud fra konkrete fokusområder, hvor der er flere aktive partimedlemmer, for eksempel EU partigruppe, faglig partigruppe og Cafe Oskar partigruppe.

I et parti af vores størrelse kan afdelings- og partigruppestrukturen understøtte hinanden. Det er partigrupperne, som kan iværksætte fælles diskussioner og

målrettet handling inden for deres fokusområde. Det kan være en støtte til det enkelte medlem, som er aktiv på området, men det kræver, at partigruppernes arbejde er struktureret og konkret.

Selv om der er blevet arbejdet kontinuerligt med udviklingen partigrupperne, så er situationen stadig, at de fungerer meget forskelligt – og med op- og nedture. Nogle er mere løst organiseret, mens andre mødes helt regelmæssigt. Afdelingerne eksperimenterer dog fortsat med denne form, og enkelte har nedsat partigrupper for at styrke det lokale rodfæste i et bestemt område.

Kvindepolitik på et klassekampsgrundlag

For første gang i partiets historie har der i denne kongresperiode været en organiseret diskussion om kvindepolitik. Det er sket på initiativ af en gruppe kvindelige partimedlemmer i København, som samledes 8. marts 2018. På det tidspunkt greb Metoo#-bevægelsen om sig, og der var derfor fornyet fokus på kvindeundertrykkelse og ligestilling.

Gruppen noterede sig, at hverken partiets principprogram eller det politiske program forholder sig uddybet til kvindepolitiske temaer. Desuden konstaterede de, at andelen af kvindelige partimedlemmer er faldet (til 30 procent), og at stadig flere kvinder finder det vanskeligt at være politisk aktive på grund af et presset arbejds- og familieliv.

Med opbakning fra landsledelsen udsendte den københavnske kvindegruppe i foråret 2020 debatoplægget ”Kvindekamp er klassekamp”. Debatoplægget skulle ”kickstarte en ny debat om kvinders situation, så flere kaster sig ind i den fælles politiske kamp imod kapitalismen”. Oplægget appellerede til, at ”vi sammen genrejser kvindekampen og den fælles kamp for socialismen for de mange og ikke kun for de få”. Det slog til lyd for ”at genrejse kvindekampen på et klassegrundlag”, på et marxistisk funderet grundlag.

På trods af de vanskeligheder, som corona-situationen har skabt, lykkedes det at få diskuteret oplægget i de fleste partiafdelinger. Til gengæld udestår en mere udadvendt debat. Landsledelsen vil evaluere partiets diskussioner og på den baggrund præsentere et forslag til kvindepolitisk udtalelse for partiets kongres.

En boligpolitik for arbejderklassen

Partiet har i kongresperioden været aktiv i kampen imod ghettoloven og alle dens konsekvenser og har arbejdet i bevægelse Almen Modstand.

Folketingets vedtagelse af den reaktionære ghettoaftale i foråret 2018 satte fokus på behovet for at udvikle en boligpolitik for arbejderklassen. I 2019 nedsatte landsledelsen derfor et udvalg, som har arbejdet med at analysere boligområdet. Udvalgets arbejde er udkommet som et debatoplæg, som også har været diskuteret i partiets afdelinger.

Boligspørgsmålet er over de seneste år blevet brændende aktuelt, og udviklingen bekymrer med rette mange mennesker. Boligen er en menneskeret, og boligudgifterne for jævne mennesker skal være til at betale. Men privatejet af jord og boliger sammen med en mangeårig deregulering har gjort boligerne til

investeringsobjekter, hvor spekulationen foregår uhæmmet uden hensyn til de samfundsmæssige konsekvenser.

Den kommende kongres vil vedtage en politisk udtalelse, som fastlægger, hvilke krav kommunisterne mener skal i centrum i denne vigtige kamp.

Coronakrisen og partiets arbejde

Med coronakrisen måtte partiet med et slag omlægge sit arbejde og omstille sig til de nye udfordringer, som blev skabt af sundhedskrisen, blandt andet gennem et forstærket fokus på brugen af de sociale medier og videomøder.

Politisk var afsættet for det lokale og centrale partiarbejde en politisk udtalelse fra landsledelsen, ”Mennesker før profit”. Udtalelsen er et samlet forsvar for fællesskabet og solidariteten og indeholder en vifte af krav, i forsvar for arbejderklassens løn og arbejdsforhold og konkrete skridt imod arbejdsløshed under pandemien. Udtalelsen påpeger også, at der vil komme et opgør om, hvem der skal betale milliardregningen for corona.

Udtalelsen er løbende blev konkretiseret og opdateret i kommentarer fra partiets talspersoner i Arbejderen. Det var ligeledes med afsæt i denne udtalelse, at partiets afdelinger over hele landet gennemførte en vellykket politisk kampagne mod de virksomheder i skattely, som har fået milliardstøtte under coronakrisen.

I takt med genåbningen af Danmark er partiets arbejde på vej tilbage mod de mere traditionelle rammer, men vi har fået mange vigtige erfaringer, som vi skal bruge i det videre arbejde.

Arbejdsprogrammet – et godt afsæt for partiet i kongresperioden

Partiet vedtog et arbejdsprogram på den 5.kongres, som lagde hovedlinjerne for partiets arbejde i denne kongresperiode.

Arbejdsprogrammet starter med at fastslå, at partiets ideologiske hovedopgave i denne kongresperiode var at styrke og udbygge partiets selvstændige politiske profil med en "skarp og konkret kritik af den kriseplagede kapitalisme" og i den sammenhæng sætte fokus på partiets socialistiske profil.

Denne udfordring har vi arbejdet med, som en rød tråd igennem hele kongresperioden. Partiet har lavet en stor indsats for politikudvikling. Vi har offentliggjort boligpolitisk- kvindepolitisk og klimapolitiske debatoplæg, som med afsæt i konkrete politiske analyser sætter helt centrale politiske spørgsmål ind i et socialistisk perspektiv.

Det har også præget mange andre sider af partiets virksomhed herunder politiske møder, udgivelser og programmet på Rød sommerlejr.

Det skal også nævnes, at partiet markerede Marxåret i 2018 med en konference i København 5. maj, et vellykket politisk seminar på sommerlejren og et indstik i Arbejderen i samarbejdet mellem Arbejderen, Junge Welt og Morning Star.

I forhold til partiarbejdet og de politiske prioriteringer var afsættet at samle partiet omkring nogle få politiske kampagner om lavtlønskapitalisme og kampen mod EU og i direkte forlængelse heraf koncentrere partiets indsats i massearbejde omkring fagbevægelsen og Folkebevægelsen mod EU.

Kampen for Arbejderen

På partiets 5. kongres sagde Arbejderens daværende redaktør Birthe Sørensen blandt andet:

"Det er ikke sikkert, at vi kan blive ved med at udkomme, som vi gør i dag. Og vi *kan* komme i den situation, at avisens eksistens er truet.

I 2018 blev det klart for Landsledelsen, at der ikke var muligt at opretholde Arbejderen som et trykt dagblad. For at sikre en selvstændig kommunistisk presse fremlagde landsledelsen en plan for at omlægge Arbejderen til et netmedie på flere platforme og lagde denne plan ud til diskussion i partiets afdelinger.

På en mediekonference 23-02-19 blev partidiskussionen opsummeret. Diskussionen om Arbejderens fremtid samlede partiet om den plan, der var udarbejdet for at sikre omlægningen.

Det har været en af de vanskeligste beslutninger i partiets historie. Men i partiets afdelinger var der enighed om at slå ring om partiet og kæmpe for den kommunistiske presse.

Med stor entusiasme over hele landet blev der gennemført en ekstraordinær kampagne for at rejse de mange penge, som en omlægning af Arbejderen ville koste.

Med aktiv støtte fra mange af Arbejderen trofaste læsere og venner blev indsamlingens mål overskredet, og der blev ekstraordinært indsamlet 903.000. Det sikrede, at vi kunne bevare Cafe Oscar i Århus og lokalerne i Hillerødgade i København.

Med det nye medie, som i dag når langt bredere ud, end papiravisen gjorde på noget tidspunkt, står vi med et godt afsæt for ny fremgang.

Omlægningen indebar en omstilling til fremtidens medieplatforme og er i høj grad rettet ind mod den nye generation af unge, der er aktive i klassekampen og har bragt os i kontakt med tusinder af nye læsere.

Omlægningen af Arbejderen og sikringen af en selvstændig kommunistisk presse var den største udfordring for partiet i kongresperioden – og den blev den vigtigste sejr for vores lille parti. En stor tak til alle de mange kammerater og venner, der gjorde dette muligt.

EU-kampagne

Partiets 5. kongres besluttede at gennemføre en politiske kampagne med fokus på kampen mod EU som skulle:

"sætte fokus på kampen for national selvstændighed og udvikle argumenterne for et Danmark uden for EU med det formål at understøtte partiets indsats og agitation i arbejdet i Folkebevægelsen mod EU og i fagbevægelsen under kampagnen for et daxit som vokser over i kampen for Folkebevægelsens repræsentation ved EU-parlamentsvalget i 2019" [1]

[1] Se partiets arbejdsprogram, vedtaget på 5.kongres

Partiets EU-kampagne blev skudt i gang med en vellykket partikonference i september 2018, som vi valgte at åbne op for nære venner af partiet. Kampagnen løb frem til EU parlamentsvalget den 25-05-19. I flere måneder op til valget valgte vi som parti at lægge vores kræfter i Folkebevægelsen mod EU, hvor partiets medlemmer bidrog til arbejdet i op mod 30 af bevægelsens komiteer. Det nødvendiggjorde, at vi nedprioriterede partiets selvstændige aktiviteter, som blev mindre opfattende, end vi oprindeligt havde planlagt.

EU-kampagnen var i fokus i alle partiets afdelinger i det lille års tid, den blev afviklet. Det betød at vores parti blev samlet og fik EU kampen ind under huden.

Som understøttelse af kampagnen udgav partiet en lille pjece om det nationale spørgsmål og to landsdækkende flyers. Arbejderen bragte en lang række relevant materiale, som alsidigt belyste både partiets holdninger og analyser og gav en omfattende dækning af Folkebevægelsens valgkamp. Også på de sociale medier spredte partiet baggrundsmateriale for kampagnen.

Det var som bekendt ikke tilstrækkeligt til at forhindre, at liste N tabte sit mandat i EU-parlamentet.

Partiets indsats mod lavtlønskapitalisme

I kongresperioden har vi arbejdet bredt med spørgsmålet om lavtlønskapitalisme.

"Formålet er at sætte fokus på klassespørgsmålet og det kapitalistiske udbytningssamfund. Det berører alle vilkår omkring arbejderklassens liv."[2]

I stedet for en traditionel politisk kampagne besluttede landsledelsen at gøre spørgsmålet til en integreret del af partiets samlede arbejde og trække "kampagneelementet" ud af kongresbeslutningen. Det har imidlertid svækket den samlede indsats, at landsledelsen først relativt sent konkretiserede denne beslutning i forhold til beslutningens konsekvenser for afdelingernes arbejde.

I vores fokus på lavtlønskapitalismen har det ikke været løbesedler og plakater, der har været bærende, men partikammeraters personlige engagement og indsats. Derfor har vi lagt vægt på partikammeraternes personlige indsat der, hvor "vi er", først og fremmest på det faglige område, i boligkampen, i kampen mod EU og den lokale partiopbygning.

I flere afdelinger er konkrete initiativer populariseret gennem små videoindslag med partikammerater, som træder frem som organiserede kæmpende kommunister på forskellige områder af klassekampen. På den måde blev spørgsmålet om kampen mod lavtlønskapitalisme en naturlig del af bestræbelsen på at forstærke arbejdet i afdelingerne for kollektiv handling og øget rodfæste. I flere byer er det lokale arbejde målrettet blevet knyttet sammen med politikudviklingen og rodfæste.

Som led i arbejdet med lavtlønskapitalisme har vi også undersøgt, hvordan vores søsterpartier ser på udfordringerne omkring lavtlønskapitalisme.

[2] Se arbejdsprogrammet, vedtaget på partiets 5.kongres

Kampen for fred og International Solidaritet
Partiets 5. kongres vedtog ligeledes at markere partiets fredspolitiske holdninger og forsøge at yde et positivt bidrag til opbygningen af fredspolitiske aktiviteter.
I arbejdsprogrammet skrev vi således:

> *I kampen for freden og international solidaritet vil vi søge aktionsenhed omkring aktuelle begivenheder og skabe aktivitet og debat, der kan samle de antiimperialistiske kræfter i Danmark. Vi vil sætte særlig fokus på dansk krigsdeltagelse og krigsindustri. I 2018 gennemføres et seminar om* politik, *strategi og taktik i kampen mod krigsoprustningen nationalt og internationalt.*

Partiet tog fat på denne opgave med et seminar for medlemmer og sympatisører, der arbejder med disse spørgsmål.

Med afsæt i dette seminar indbød Kommunistisk Parti efterfølgende partierne DKP, KPiD, Enhedslisten og den aktive del af fredsbevægelsen til at tage et fælles initiativ til at markere NATOs 70 årsdag med en demonstration.

Det lykkedes at gennemføre en demonstration, om end budskaberne om at forstærke kampen mod NATO og dansk krigsdeltagelse kun i meget begrænset omfang kom ud over de ret snævre kredse, hvad der blandt andet afspejler, at tidligere tiders freds- og solidaritetsudvalg i fagbevægelsen stort set er forsvundet i dag.

Ungdomsarbejdet
I forhold til det arbejdsprogram KP vedtog på partiets 5. kongres, er der et punkt, hvor vi i dette store og hele ikke har løftet de stillede målsætninger – desværre er det partiets ungdomsarbejde.

Arbejdsprogrammet indeholder konkret en beslutning om gennemførelse af analyser af situationen i ungdommens kamp samt en tilpasning af partiets ungdomspolitiske taktik og prioriteringer.

Arbejdsprogrammet indeholder også beslutninger om afholdelsen af to årlige samlinger af partiets unge medlemmer på landsplan til både teoretiske, praktiske og sociale aktiviteter.

Selv om der flere gange er taget tilløb til at gennemføre sådanne aktiviteter, har der i kongresperioden hverken været de nødvendige kræfter eller den nødvendige fokus i partiets prioriteringer til at løfte denne opgave, hvad der naturligvis først og fremmest er landsledelsens ansvar.

Igennem partiets kampagner og løbende aktiviteter har partiets unge sat præg på partiets arbejde i kongresperioden, det gælder også gennem partiets udvalg og med organisering af særlige aktiviteter rettet mod unge på partiets sommerlejre.

Kommunisternes samarbejde
Samlingen af de danske kommunister i et fælles kommunistisk parti har været en strategisk målsætning for vores parti siden dets stiftelse. En målsætning vi enigt har kæmpet for og forsvaret. Derfor satte den 5. kongres konkrete målsætninger for dette

område, med fokus på at udvikle den lokale aktionsenhed mellem kommunisterne og arbejde direkte for en sammenlægning med KPiD.

Men processen udviklede sig langt fra, som vi havde ønsket. Vi kan se tilbage på en kongresperiode, hvor vores årelange arbejde for kommunisternes samling grundstødte, fordi KPiD på en ekstraordinær kongres besluttede at afvise en fælles partidannelse med Kommunistisk Parti.

Det startede ellers positivt efter at KPiD og KP sammen havde gennemført en fælles opstilling til kommunal og regionsvalget i 2017 og gennemført flere politiske kampagner. Også Oktoberrevolutionens 100 årsdag blev markeret af partierne i fællesskab.

I kampen for arbejderklassens enhed må kommunisterne stille sig i spidsen med vores eget eksempel. Når vi er enige om de kommunistiske principper, når vi er enige om alle politiske hovedspørgsmål er det viljen til enhed, der afgør sagen, lød det i vores partis hilsen til KPiD's kongres i pinsen 2018."

KPiD's kongres besluttede at gennemføre en forhandling om dannelsen af et nyt kommunistisk parti sammen med Kommunistisk Parti. Herefter skulle KPiD træffe den endelige beslutning på en ekstraordinær kongres.

Et mindretal af partiet blandt andet partiets daværende formand Arne Cheller og 6 andre medlemmer af den afgående landsledelse mente imidlertid, at kongresbeslutningen ikke afspejlede et reelt ønske om en samlingsproces. Derfor forlod mange kammerater KPiD og meldte sig i stort omfang ind i KP.

Efter KPiD's kongres startede en kortvarig forhandlingsproces mellem repræsentanter for KP´s og KPiD´s landsledelser. KP's landsledelse havde den opfattelse, at der med afsæt i den grundlæggende og politiske enhed og det årelange samarbejde var muligt

at gennemføre en hurtig, målrettet og effektiv enhedsproces".[3]

Hurtigt viste det sig imidlertid, at KPiD's ledelse ikke var indstillet på en proces, der tog sigte på at konsolidere og udbygge enheden mellem vores to partier.

KPiD havde tidligere måtte erkende, at en samling med DKP ikke var mulig, blandt andet fordi DKP tillader dobbeltmedlemsskab i modstrid med kommunisternes demokratiske centralistiske organisationsprincip. Alligevel skrev KPiD's landsledelse til os, at de ikke ville "lægge skjul på, at DKP's deltagelse i forhandlingerne vil lette vejen for KPiD."

Mange års enhedsproces har imidlertid tydeligt vist, at man ikke kan diskutere sig frem til enhed med DKP om dette spørgsmål. Men for at undgå nogen mulighed for misforståelse sendte KP og KPiD et fælles brev til DKP for at afklare partiets holdning. Efterfølgende besluttede DKP på partiets kongres, at man ikke ønskede at være en del af enhedsprocessen mellem KP og KPiD.

I forhandlingsprocessen rejste KPiD's repræsentanter en række spørgsmål om KP's grundlag, historie, forhold til den internationale kommunistiske bevægelse mv. hvis afsæt i højere grad bar præg af mistænkeliggørelse og søgen efter modsætninger end vilje til enhed.

Som KP havde forventet, bekræftede diskussionerne, at der ikke var grundlæggende uenighed mellem partierne.

KPiD's ekstraordinære kongres besluttede alligevel at afvise en samling med KP efter anbefaling fra landsledelsen i KPiD. Denne beslutning modtog vi med stor beklagelse.

Efter KPiD's beslutning måtte KP konkludere, at de danske kommunister ikke vil blive samlet gennem en sammenlægning af partier. Derfor besluttede partiets landsledelse, at KP fremover vil satse på opbygningen af vores eget parti og stoppe deltagelsen i både centrale og lokale samarbejdsinitiativer med DKP og KPiD, som har været gennemført med den kommunistiske samling som perspektiv.

Landsledelsen understregede i den sammenhæng, at det naturligvis ikke anfægter partiets generelle enhedspolitik, hvor vi indgår i aktionsenhed - både centralt og lokalt - med andre kræfter, hvor det er muligt.

Rød Sommerlejr – vigtige lejre i bestandig udvikling

I kongresperioden har partiet afholdt 3 vellykkede sommerlejre, men måtte pga. corona aflyse lejren i 2020.

For vores parti har lejrene været vigtige, fordi de samlede kammerater fra partiets afdelinger over hele landet og dermed var med til at styrke partiets enhed og gøre lokale erfaringer til fælles ejendom. Samtidigt er lejrene en god måde for venner og sympatisører at lære vores parti at kende.

For at løfte lejrene videre frem og sikre nye kræfter til lejrenes forberedelse og afvikling åbnede Landsledelsen en diskussion i partiet om de røde sommerlejre og

[3] Fra brev fra KP's landsledelse til KPiD's landsledelse 19.06.18

deres videre udvikling. Diskussionen viste, at der var stor enighed i partiet om lejrenes karakter og bredde.

De røde sommerlejre har været i en løbende udvikling igennem alle årene i et samspil mellem partiets politiske prioriteringer, klassekampens udfordringer, de kræfter vi har haft til rådighed, økonomi og konkrete muligheder i øvrigt.

Der er stor tilfredshed med lejrenes politiske program med en bred vifte af oplægsholdere og debattører også udenfor partiets egne rækker. Der var også stor tilfredshed med lejrenes varierede kulturprogram, som også involverer mange lejrdeltagere.

I kraft af spændende tilbud til børn i alle aldre er lejrene et fantastisk og billigt tilbud til især børnefamilier i og omkring partiet. Lejrenes største svaghed er, at de i alt for ringe grad tiltrækker unge i og omkring partiet. Det er en udfordring, som der skal arbejdes med i de kommende år.

Der kom mange gode ideer og forslag frem i diskussionen, som der vil blive arbejdet med i det sommerlejrudvalg, som landsledelsen allerede har nedsat til at forberede lejren i 2021.

Det kæmpende Danmarks digitale dagblad

Denne kongresperiode har betydet store forandringer, hvad angår Arbejderen. Kommunisternes dagblad er i perioden holdt op med at udkomme på tryk, der er sket ændringer i ledelsen, et nyt magasin har set dagens lys og nye platforme og journalistiske redskaber er taget i brug.

Der er i perioden blevet taget svære men vigtige beslutninger. Overordnet står Arbejderen stærkt efter overgangen til webmedie.

Rigtigheden af overgangen til web understreges af Slots- og Kulturstyrelsens seneste rapport om mediernes udvikling i Danmark fra slutningen af juni 2020.

Her fremgår det, at landets netmedier i 2019 havde 3.510.000 ugentlige brugere – en stigning på 3% i forhold til 2018, og omkring en million flere læsere end de trykte dagblade kunne præstere.

Arbejderens overgang til digitalt dagblad

Det første år som digitalt dagblad har da også budt på en stigning i læsertallet for Arbejderen. Faktisk er antallet af brugere på Arbejderens hjemmeside steget med hele 35,86% i forhold til samme periode året før.

Indtil videre ser den stigende tendens ud til at fortsætte. Fra 1. maj 2020 til 1. august 2020 har arbejderen.dk haft 34,93% flere brugere sammenlignet med samme periode i 2019.

Stigningen i brugere har endnu ikke givet sig udslag i en stigning af betalende abonnenter, men det er i det store og hele lykkedes at fastholde abonnementstallet fra før overgangen, både når vi ser på private abonnenter, faglige klubber og fagforeninger.

Bevidste om at det er det politiske projekt og ikke clickbait, som skal sikre Arbejderens overlevelse, har vores brug af betalingsmuren på arbejderen.dk været begrænset til enkelte artikler fra Magasinet Arbejderen siden vores overgang.

Dette fordi et af vores hovedformål er at bibringe arbejderklassen klassebevidsthed og støbe krudt og kugler til de aktive i bevægelser, partier og foreninger, som kæmper for en bedre fremtid for det store flertal. Disse mål opnår vi ikke ved at gemme vores artikler væk bag betalingsmure.

Ydermere betyder betalingsmure i dag en væsentlig indskrænkning af distributionsmuligheder, som næsten fuldstændigt kontrolleres af gigantiske monopoler som Facebook og Google.

Med den nye hjemmeside vil vi skrue op for agitationen for nødvendigheden af at støtte Arbejderen, hvis man fortsat vil have adgang til unikt journalistisk indhold med et marxistisk afsæt. Støtten kan enten falde ved faste støtteindbetalinger, enkeltbeløb eller ved at tegne abonnement – hvilket samtidigt giver en række fordele.

Op til overgangen var der flere steder stor nervøsitet for, hvad omlægningen ville betyde for Arbejderens Støttefond. Indtil videre peger erfaringerne i retning af, at det

i høj grad fortsat er muligt at samle ind til kommunisternes dagblad, også selvom det ikke længere udkommer på tryk.

En af de første store lakmusprøver i denne henseende var 3F's kongres i september 2019, hvor det lykkedes at samle ca. 150 delegerede til en indsamlingsfest for Arbejderen, som gav et overskud på 48.000 kroner (inkl. faglige bevillinger på 25.000 kr.) til støttefonden. En fest dagen før for 3F's internationale gæster gav et yderligere overskud til Arbejderen på 18.000 kroner.

Også journalistisk var 3F-kongressen en lakmusprøve, hvor det i høj grad lykkedes at skabe brugbart indhold løbende under kongressen, og hvor en pjece med udvalgte artikler udgjorde et udmærket uddelingsprodukt, som kunne åbne for gode samtaler om Arbejderens overgang til digitalt dagblad.

Nye digitale platforme

Siden januar 2018 har man kunnet abonnerer på Arbejderens nyhedsbrev, som i starten blev sendt ud på e-mail en gang om ugen, men som siden er blevet opskaleret til at blive udsendt alle hverdage.

Men det er ikke kun i mailindbakken, at man kan blive mindet om at klikke ind på arbejderen.dk. Siden januar 2019 har man kunnet modtage en chatbesked med artikler fra Arbejderen på det sociale medie Messenger.

Tjenesten skaber pæn trafik ind på Arbejderens hjemmeside. På den nye hjemmeside har vi i langt højere grad mulighed for at gøre folk opmærksom på både vores nyhedsbrev på mail, vores Messenger-service og vores øvrige services som oplæsning af artikler mm.

Siden maj 2019 har man kunnet lytte til udvalgte artikler og ledere på alle større podcasttjenester. Oprindeligt som en håndsrækning til de svagtseende læsere, som med papiravisen var vant til at kører PDF-versionen igennem et oplæsningsprogram.

Siden er vores lydudgave af Arbejderen dog blevet populær i bredere kredse. Servicen er fortsat ikke så udbredt, men med den nye hjemmeside, får vi også nye muligheder for at skabe mere opmærksomhed om muligheden for at lytte til det kæmpende Danmarks digitale dagblad.

Ligeledes har vi i kongresperioden eksperimenteret med brugen af film og livestreaming af både begivenheder og møder.

Den mest markante succes var nok vores 1. maj-hilsner i 2020, som blev en kavalkade af små videohilsner fra partiafdelinger, faglige klubber, lokale fagforeninger mm.

Hilsnerne bidrog til indsamlingen med over 23.000 kroner, og viste samtidigt den massive opbakning vores lille medie nyder i brede kredse. Filmmediet er helt sikkert et område, som vi også fremover vil arbejde med.

Umiddelbart efter overgangen til digitalt dagblad igangsatte redaktionsledelsen i samarbejde med daglig ledelse og kooperativet Rabotnik processen med udvikling af en ny hjemmeside til Arbejderen.

Arbejdet er trukket ud på grund af corona, men det ændrer ikke ved, at den ny hjemmeside vil blive et langt bedre redskab til at sikre, at flere læsere vil overgå til at støtte avisen enten ved at give støttebeløb eller ved at tegne abonnement.

Hjemmesiden byder også på nye fordele for abonnenter, som får eneret til at kommentere artikler, og som får et eget univers til at dele begivenheder og føre meningsudvekslinger.

Herudover tager vi med den nye hjemmeside Arbejderen med ind i den nye tidsalder, hvor nyheder i stigende omfang læses på mobilen, ligesom vi giver alle læsere mulighed for at printe en pæn og læsbar version af vores artikler.

Journalistisk udvikling
Det er ikke kun rammerne, som vi har arbejdet med. Redaktionen har i kongresperioden også fortsat arbejdet med hele tiden at udvikle og ajourfører redaktionens mestring af det journalistiske håndværk.

Med Arbejderen ønsker vi ikke blot at beskrive verden – vi vil forandre den!

På redaktionen tror vi på, at viden og inspiration er en større drivkraft end skræmmekampagner og elendighed. Vi lader os derfor inspirere af den konstruktive journalistik, som vi mener er med til at give et mere brugbart journalistisk produkt og samtidigt er et værktøj til at skabe sammenhæng og overblik i et medie billede, der ellers hurtigt lader brugeren stå rundtosset og passiv tilbage.

Den konstruktive journalistik indeholder mange af de samme værktøjer, som arbejderklassens medier til alle tider har benyttet sig af. På Arbejderen stræber vi efter at bedrive konstruktiv journalistik med et marxistisk og tydeligt systemkritisk afsæt.

Digital markedsføring
Da vi sagde farvel til papiravisen, sagde vi også farvel til de velkendte distributører af vores medie. Det være sig kammerater som delte aviser ud på gaden, PostNord og Bladkompagniet.

Som digitalt dagblad er vi afhængige af helt andre distributører, og her har vi med nogle ekstremt tunge monopoler at gøre.

Med Google og Facebook er det ikke nok at lave en kontrakt, sende en bunke adresser og ellers betale sine regninger. Det kræver et konstant vågent øje og et kontinuerligt

arbejde med at tilpasse sig deres algoritmer og hemmelige vilkår og koder.

Denne kongresperiode har derfor også været præget af et øget fokus på brug af digital markedsføring til udbredelse af Arbejderen.

I 2018 blev Anders Sørensen sendt på uddannelse i digital markedsføring. Et initiativ som viste sig at være godt givet ud.

Det øgede fokus og de nye redskaber, som redaktionen er kommet i besiddelse af, har været med til at sikre en markant stigning i trafikken til hjemmesiden. Den har øget vores interne fokus på læsernes adfærdsmønster, og hjælper os dermed til at blive mere bevidste om, hvad der virker og ikke virker.

Læsermøder

Arbejderen er mere end blot et medie. Det ses tydeligst, når læsere i hele landet mødes for at samle penge ind til Arbejderen, og det ses i det engagement, som vores læsere lægger for dagen i udbredelsen af vores artikler og når vi kan samle læsere til møder om udviklingen på Arbejderen.

På moderne medie-lingo ville man sige, at der er et stærkt "community" omkring Arbejderen. Altså med andre ord at Arbejderen er forankret i et stærkt fællesskab. Et fællesskab, som både holdes sammen af Arbejderen, men som i lige så høj grad holder sammen på Arbejderen.

Fællesskabet omkring Arbejderen er stærkt og en kilde til misundelse hos de øvrige medier. Fællesskabet omkring Arbejderen er en af vores absolut største styrker. Partiet har alle dage været en vigtig drivkraft i dette fællesskab.

Da det stod klart for landsledelsen, at Arbejderen ikke kunne fortsætte som hidtil, arbejdede vi med skabelsen af en plan B for Arbejderen. Vi fokuserede på tre bestanddele: hjemmeside, papirprodukt og fællesskab. Om det sidste skrev vi:

"*At være abonnent på Arbejderen er også at være en del af et fællesskab, hvor man kan mødes, komme til orde (læser til læser) og selv være aktiv. Formålet er både at få folk til at blive trofaste læsere og ambassadører for avisen.*

Vi skal arbejde mere med læserinddragelse, end vi gør i dag, hvor den vigtigste form er støttearrangementer."

Med overgangen til digitalt dagblad gav vi på redaktionen derfor hinanden håndslag på, at vi ville bruge nogle af de nu frigjorte kræfter på at afholde jævnlige læsermøder, hvor vi tager aktuelle emner op til diskussion.

Læsermøderne er en mulighed for at møde læserne, bringe læserne sammen, skabe relation mellem læserne og redaktionen og at præge aktuelle debatter.

Med corona blev der dog sat en effektiv kæp i hjulet på de fysiske læsermøder. Men det forhindrede naturligvis ikke kommunisternes dagblad i at interagerer med de aktive kredse, som er afhængige af et solidarisk take på de store diskussioner i samfundet.

I stedet for et fysisk møde afholdt vi et velbesøgt online møde om Ghettopakken, dens konsekvenser og modstanden mod den.

Debatten med paneldeltagere fra Aarhus, København og Odense blev streamet synkront til YouTube og Facebook, hvor seerne havde mulighed for at stille spørgsmål og kommentere – en mulighed der flittigt blev udnyttet.

Mødet var en stor succes, og det er helt sikkert ikke sidste gang, at vi inviterer til virtuelt debatarrangement, som giver os mulighed for at nå bredere ud end de fysiske, og som samtidigt har en længere levetid og bliver delt og set længe efter selve mødet.

Magasinet Arbejderen
I forbindelse med Arbejderens omlægning til digitalt medie besluttede landsledelsen også at lancere et nyt papirbaseret produkt: Det periodiske tidsskrift Magasinet Arbejderen.

Ideen var at bevare den mulighed for fordybelse, mere dybtgående analyse, teoretiske diskussioner og ideologisk kritik, som især papirbaserede medier fremmer.

Magasinet baserer sig på kredsen af abonnenter, som for en lille ekstra pris kan modtage det som tillægsabonnement til det digitale dagblad, men det sælges også i løssalg. Det udkommer pt. med fire til seks numre om året.

Og det har været en ubetinget succes. Abonnementstallet ligger langt over forventningerne, og redaktionen har fået mange positive tilkendegivelser fra partiet og fra kredsen omkring parti og avis.

Tidsskriftet opfylder åbenlyst et behov for teori og analyse og for at udbrede, hvad både den danske og internationale kommunistiske og revolutionære bevægelse tænker om den verden i opbrud, vi lever i – og om dens fremtid.

Forandringer i redaktionsledelsen
Generationsskiftet har længe presset sig på også på redaktionen og i redaktionsledelsen. Det er derfor glædeligt, at en yngre partikammerat i 2020 er blevet tilknyttet redaktionen som journalist.

Også redaktørskiftet i forbindelse med overgangen til digitalt dagblad var et led i et generationsskifte, ligesom en indsupplering i redaktionsledelsen peger fremad mod en yngre ledelse, som kan sikre både kontinuitet og udvikling, så kommunisterne også i fremtiden har et tidssvarende medie.

Arbejderens rolle i partiet – partiets rolle i Arbejderen
Arbejderen er Kommunistisk Partis dagblad. Partiet er uundværligt for Arbejderens overlevelse og Arbejderen er et unikt instrument i partiets hænder.

Erfaringerne viser, at der hvor partiets kommunikation når længst ud, er når planlægning og udførelse koordineres i et tæt samarbejde mellem partiets ledelse og Arbejderens redaktion.

Arbejderen
DET KÆMPENDE DANMARKS DIGITALE DAGBLAD

Partiets beslutninger, prioriteringer og aktiviteter skal afspejles i kommunisternes dagblad, men dagbladets redaktion skal også bruge deres professionalisme til at hjælpe partiet længere ud end til Arbejderens læserskare. Vi skal huske, hvor unikt det er, at et parti på vores størrelse har et professionelt kommunikationsapparat til rådighed – det skal udnyttes.

Ligeledes er Arbejderens redaktion et fantastisk instrument for partiet, når det kommer til researcharbejde og underbygning af partiets prioriteringer – ikke mindst under kampagner.

Vi skjuler ikke partiets ejerskab til Arbejderen, men er tværtimod stolte af dette forhold. Partiets holdninger udtrykkes i lederen, gennem partikammeraters deltagelse i Arbejderens blogpaneler, ved at medlemmerne blander sig i debatten og gennem kronikker, interviews og nyhedsartikler om partiets aktiviteter og lignende.

Konklusion

Arbejderen står godt rustet til at løse kommende opgaver, selvom det fortsat er nødvendigt at holde fokus på et bredere generationsskifte på redaktionen.

Bilag til Landsledelsens beretning

Udgivelser i kongresperioden:

- Arbejderen – i papirudgave frem til 01-05-2019, som webmedie fra denne dato
- Arbejderens årsskrift 2020

Magasinet:

- 2019 - 4 numre
- 2020 - 5 numre

Medlemsbladet:

- 3 årgange

Pjecer

1. Landsledelsens skriftlige beretning til Kommunistisk Partis 5. kongres
2. National selvbestemmelse
3. Kommunisterne og klimaet, Anders Bjerre Mikkelsen
4. The communists and the climate, Anders Bjerre Mikkelsen
5. Syrien, Kurderne og det nationale spørgsmål, 4 artikler af Jørgen Petersen
6. I Oktoberrevolutionens fodspor
7. En boligpolitik for arbejderklassen, et debatoplæg
8. Kvindekamp er klassekamp, et debatoplæg

Bilag til Landsledelsens beretning

Møder og aktiviteter i den internationale bevægelse:

- NATO-demo sammen med KP Sverige august 2018
- Møde med KP Schweitz juni 2018
- L'Humanite festival Paris PRCF, 15. september 2018
- Møde med Iraks Kommunistiske Parti 6. januar 2019
- Møde med Anders Karlson KP Sverige
- Vi har arrangeret besøg fra PRCF 3.-5. maj til 4. maj arrangementet
- Møde med næstformanden i SACP 2019
- Unblock Cuba 2020
- Jævnlige møder med den cubanske ambassadør i Danmark
- I 2020 blev planlagte møder med Fronte Populare, TKP, PTB aflyst pga. corona

Kongres 2021

Egne notater: